

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A túlélés ritmusa**

1. A túlélés ritmusa

kis Ferenc

Két állással arrébb ültem, éppen a napi lánckenést végeztem egy darabka gépzsírral, amit a hármas szektor egyik leállt generátorából vakartam ki az előző műszak végén. Hallottam a vénasszony suttogását az almákról meg a fűről. Szép dolog a nosztalgia, csak éppen nem ad plusz nyomatékot a vádlinak a következő tizenkét órában. Ha Alinda megissza a dupla adag ragacsot, holnap talán nem ájul el a harmadik órában. Ez tiszta fizika, semmi érzelem. Ha ő kiesik, nekünk kell pótolni a hiányzó wattokat, az meg senkinek sem hiányzik ebben a nyomorult szektorban.

A kislány szemei tágra nyíltak a mesétől, mintha a régi világ képeit vetítenék a retinájára. Pedig a valóság az, hogy a csőből jövő pép bűdös, de legalább csúszik, és életben tart. Figyeltem a gyereket. Túl törekeny ehhez a fémketrechez, de van benne valami makacsság, ami ritka az ilyen fiataloknál. Nem sajnálom őt, a sajnálat luxus, ami csak felesleges oxigént fogyaszt. Egyszerűen csak racionálisabb lenne, ha megtanulná beosztani az erejét ahelyett, hogy fákról meg gyümölcsökről ábrándozik.

Aztán megjött az a fura nesz a szellőzőből. Ritmusos volt, mint egy rosszul kiegyensúlyozott lendkerék, de túl szabálytalan ahhoz, hogy gép legyen. A tömeg megfagyott a csarnokban, mindenki a sötét sarkok felé pislogott, még a rágás is elakadt a szájakban. Alinda is felkapta a fejét, a kis naiv, biztos azt hitte, valami csoda történik. Én viszont inkább a körmeim alól piszkáltam a fekete koszt, és magamban számoltam a kopogásokat. Három rövid, két hosszú. Nem az Őrszemek hidraulikája volt, azoknak sokkal tisztább, ridegebb a hangjuk. Ez emberi barkácsolás.

Valakinek nagyon sok felesleges energiája van a szomszéd szektorban, ha kódolt üzenetek kopogtatására pazarolja az értékes glükózt. Ha a fémőrök kiszúrják a zavart, lekapcsolják a fűtést a szektorban, és holnap jégcsappá fagyva fogunk tekerni a pirkadatnak nevezett műszakkezdetkor. Mégis, a ritmus makacsul ismétlődött a csöveken keresztül. Alinda rám nézett, én meg csak megráztam a fejem, kifejezéstelen arccal. „Csak a hőtágulás, kislány, ne álmodozz, inkább nyeld le a maradékot” –

morogtam oda neki félhangosan, de persze én is tudtam, hogy nem a fém beszél hozzánk.

A túlélés kulcsa itt az egyenletes tempó megtartása. Ha a ritmust megzavarja valami – legyen az egy régi mese vagy egy gyanús kopogás –, a lábak megállnak. És ha a lábak megállnak, jönnek a szürkék, és újraindítanak minket, ami nem egy kellemes procedúra. Inkább ellenőriztem még egyszer a pedálom holtjátékát. Holnap kemény nap lesz, akár lázadnak odakint, akár nem.